

РЕШЕНИЕ

№ 27301

гр. София, 07.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 09.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ботева

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **13059** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на [чл. 46, ал. 2, т. 2 от Закона за чужденците в Република Б. /ЗЧРБ/](#) вр. [чл. 145](#) и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Делото е образувано е след като с определение № 12698/09.12.2025 г. по адм. д. № 11684/2025 г. на Върховния административен съд /ВАС/, Четвърто отделение, същото е прекратено и е изпратено по подсъдност на Административен съд София – град /АССГ/.
Предметът на съдебното производство е по жалба с вх. № 13582/13.08.2018 г. по описа на ВАС, подадена от М. Н. М., ЕГН [ЕГН], гражданин на Т., [дата на раждане] , с паспорт тогава №R 464182, чрез упълномощен адвокат Х. Х., срещу заповед № 3-332/01.02.2018 г. на председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“ /ДАНС/, с която на основание [чл. 42з, ал. 1, т. 1](#) във вр. с [чл. 10, ал. 1, т. 1](#) и [чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ](#) на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „Забрана за влизане в Република Б.“ за срок от пет години.
С жалбата са отправени оплаквания за нарушено право на защита, сочи се, че оспореният акт не съдържа мотиви освен във вътрешно ведомствените актове, както и че не са посочени фактически и правни основания за издаването на заповедта. Законосъобразността се оспорва и с конкретни факти за личността и пребиваването на чужденеца в Република Б.. Във връзка с твърденията в жалбата са приложени доказателства и в хода на делото са отправени доказателствени искания. Моли съда да отмени оспорената заповед № 3-332/01.02.2018 г. на председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“. В ход по същество жалбата се поддържа от упълномощен адв. А. Г., като подкрепя доводите на жалбоподателя с практика на Европейския съд по правата на човека /ЕСПЧ/ касателно „експулсиране на чужденци по предполагаеми причини, свързани с националната сигурност“. Претендират се разноси по представен списък.

Ответникът - председателят на Държавна агенция "Национална сигурност", чрез упълномощени юрк. Т. И. и юрк. С. П., в хода на делото и с писмени бележки по същество оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена, изложени са конкретни подробни доводи по цитираната от жалбоподателя практика на ЕСПЧ, вкл. по отношение на нейната относимост. Прави възражение за прекомерност по заявените разноски от жалбоподателя чрез процесуалния представител.

Въпросът за допустимостта на оспорването е произнесен с [решение № 12151 от 27.11.2025 г.](#) по адм. д. № 7142/2025 г. на ВАС, Петчленен състав на Втора колегия, след като на основание [чл. 239, т. 6 АПК](#) във вр. с решение от 27 февруари 2025 г. на ЕСПЧ по дело М. и други срещу Б. /жалба №48636/2019/, с което е констатирано нарушение на правата на жалбоподателя М. и дъщеря му М. М. по чл. 8 КЗПЧОС и чл. 13 вр. чл. 8 КЗПЧОС, е отменено влязлото в сила определение № 11/06.03.2019 г. по адм. д. № С-4/2019 г. на ВАС, Петчленен състав на Втора колегия, и влязлото в сила определение № 57/06.12.2018 г. по адм. д. № С-48/2018 г. на ВАС, Седмо отделение, и делото е върнато за ново разглеждане от тричленен състав на Върховния административен съд, съответно постановено е цитираното определение № 12698/09.12.2025 г. по адм. д. № 11684/2025 г. на ВАС, Четвърто отделение, относно подсъдността на спора.

При завеждането на спора пред ВАС през 2018 г. делото е образувано като секретно с гриф „поверително“ на представените документи. Понастоящем е изтекъл срокът по чл. 34 Закона за защита на класифицираната информация /ЗЗКИ/, т.е. срокът за защита, като с отбелязвания по делото към 12.01.2024 г. информацията по него е декласифицирана.

Административен съд София-град, I-во отделение, 4-ти състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят М. Н. М., гражданин на Т. идва в Б. като студент през 2006 г., през 2007 г. сключва фиктивен брак с Ю. Л. С. за целите на престоя му в страната. Завършва Техническият университет в С.. Владее английски, арабски и френски език. Работи в различни компании в сферата на комуникационните и информационните услуги и продукти. През 2009 г. се запознава с Я. Д. Я., с която имат сериозна връзка и през 2010 г. се ражда дъщеря им М. Я. Д.. М. и Я. живеят заедно за кратко и се разделят, като той припознава родената М. Я. Д. като своя дъщеря след смяната през 2013 г. на името ѝ с арабско звучащо, а именно М. М. Н. М..

Подобен доклад по делото, вкл. по тези факти е направен в заседание на 31.03.2026 г., като страните не спорят по тях.

При издаването на оспорената заповед е прието, че към 01.02.2018 г. М. „с действията си“ може да постави в опасност сигурността на страната. Основание за този извод са данните от документ на ДАНС Предложение Т-6-684/01.02.2018 г., извадка от която е представена по делото /л.10 и сл. от дело С-48/2018 г./. Сочи се, че са събрани данни, че М. е лице, свързано с международен тероризъм и екстремизъм, както и финансирането им по см. на чл. 4, ал. 1, т. 11 ЗДАНС. По религия е мюсюлманин, който спазва и живее с нормите на Исляма, свързани с ежедневни ритуали, социално поведение и хранене като е достигнал до „саморадикализация“ спрямо ценностите на „чистия ислям“, респ. споделя ценностите на салафитското движение. Търси и споделя материали, вкл. в онлайн среда, за това движение. Сочи се още, че М. се е поставил в „самоизолация“ /без да е посочено от кога/ и непрестанно се движел с тактически нож за оцеляване. През 2011 г. бил склонил негов колега, Л. П., да приеме исляма, който „виждал“ М. едновременно в роля на „бащата“ и „най-добър приятел“ – не се сочи религиозен статус на П. преди склоняването. През 2014 г. М. е извършил опит да са снабди с взривни вещества /25 бр. тротилови пресовки/ от лицето Д. К.. През 2015 г. демонстрирал искрено одобрение на извършени терористични нападения в страни от З. Европа и е заявил „че той също е готов да извърши

подобно нещо в Б.“ – къде, пред кого и как не се сочи.

В заключение е направен извод, че „склоняването на български гражданин да приеме исляма“ и поддържаните онлайн връзки с радикализирани лица, свързани с терористични организации поставяли в опасност към 01.02.2018 г. сигурността на страната и „сигурността на представители на други страни от ЕС“ предвид българското председателство на Съвета на Европейския съюз през 2018 г.

В изпълнение на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ с цел спазване на принципите на съразмерност и пропорционалност са изложени доводи относно личния и семеен статус на М., като било установено, че е в добра здравословна форма, нямал открити производства по ЗУБ, не е уязвимо лице, че живеел сам, не поддържал никакви отношения с лицето, с което е сключил фиктивен брак, че дъщеря му живеела със своята майка като М. не проявявал „никакво отношение към възпитанието на детето“, не се интересувал от него и не го издържал. Посочено е, че поради налагането на ПАМ се извършва намеса в личния живот на М. поради неговото засягане, но органът бил изследвал цялостното социалното поведение на лицето и е взета под внимание изключителната заплаха за националната сигурност предвид придобитата информация. В тази връзка е приложена и извадка от Справка на ДАНС № Т-6-228/11.01.2018 г., предхождаща Предложението по издаването на процесната заповед.

Издадена е процесната заповед № 3-332/01.02.2018 г. на председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“, с която, на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 10, ал. 1, т.1 и чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „Забрана за влизане в Република Б.“ за срок от пет години. Същата послужила за издаване на Отказ за влизане в страната от 01.02.2018 г. и връчен на М. на граничен пункт К. /л. 21 от дело С-48/2018 г. на ВАС/.

С жалбата са приложени акт за раждане на г-н М. /заверен превод/, служебна бележка за доходи от трудови правоотношения от 30.12.2016 г. от „Сървис Сорс Интернешънъл България“ ЕООД; служебна бележка от същия работодател, че не е в срок на изпитване – 13.11.2017 г.; Удостоверение от СУ „Св. К. О.“ за кратък курс по български език – 125 часа, степен А2, обща оценка „добър 4“; Удостоверение за сключен граждански брак с Ю. Л. С., после с фамилия М., на 19.08.2007 г. в [населено място]; Удостоверение за семейно положение от 04.11.2015 г., в което фигурират съпруга Ю. Л. М. и дъщеря М. М. Н. М.; свидетелство за съдимост – от 19.10.2015 г. – отбелязано, че важи за срок 6 месеца, че не е осъждано лице; Удостоверение от СРП, че към 21.06.2017 г. няма образувани и неприключили производства и обвинения от общ характер.

По делото са приети представени от жалбоподателя, чрез адвоката, 14 броя снимки, като относими касателно твърденията за общуването на жалбоподателя с колеги и с дъщеря му. По указания на съда от заседание на 28.04.2026 г. са представени и приети по делото актуални паспорт № I753704, издаден на 20.01.2023 г. с валидност 19.01.2028 г., и лична карта с код 07095099 /сочен и на паспорта/ на жалбоподателя.

От ответника са представени и приети по делото извадка от сбор от документи за процесния период, съгласно указания на съда от заседание на 28.04.2026 г., че по преписката не са налице данни за конкретно датирано поведение на М. в периода между 2015 г. и 2018 г. преди издаването на оспорената заповед на 01.02.2018 г. Същите, с рег. № RB 202001-001-03/Т-6-2618/2026 от 02.06.2026 г., са обособени като отделен секретен том на делото по реда на ЗЗКИ.

С всички писмени доказателства по делото представителят на жалбоподателя е заявил, че се е запознал.

По искане на жалбоподателя са разпитани двама свидетели - К. М., като позната на г-н М., която има преки впечатления за неговия характер, и Я. Я., с която имат общо дете, но не са във

фактическо съжителство.

Според показанията на свидетеля М. до колкото помни „М. работеше във фирма IBM като технически съпорт, мисля, че е работил и във фирма НР, но не съм сигурна, след което работеше в едно дружество на [улица], но не му знам името, в една от новите сгради. Периодът може би е 2008 г., 2009 г., 2010 г. и 2011 г., но не мога да кажа с точност. Знам, че той доста добре се справяше с работата си и съответно получаваше доста добро възнаграждение за неговия опит, езици и компетентност. Не знам да е имал никакви проблеми в работата си... Общи приятели не бих казала, че сме имали, но знам, че е излизал с доста колеги от неговата фирма, разбирал се е доста добре с лидерите си, супервайзърите и мениджърите, но не сме излизали в една обща компания. Виждахме се 2-3 пъти месечно. Не ми е правило впечатление неговото поведение да представлява опасност за други хора. Бих го описала като много приветлив човек, моята зодия, обича да се шегува, говорили сме си много, споделяла съм му свои неща, както и той ми е споделял. Никога не е ставало въпрос за обиди спрямо българския народ, нашата националност, българската държава или за някоя друга европейска държава. Той обичаше Б., обичаше да се разхожда в парковете, планини, знаеше доста неща за Б. и обожаваше факта, че Б. все пак е франкофонска държава. Имаше много хора, с които да се разбира на френски език и на английски, казваше, че българите са много интелигентни хора...

... г-н М. не са били едно домакинство с Я. и дъщеря им, но редовно са е виждали с дъщеря си. Дъщеря му сега е на 15 г. Към 2018 година беше ученичка. Виждаха се в парковете, той, доколкото помня, я разхождаше с колелото ѝ, носеше ѝ обувки и други неща, които са ѝ били необходими при израстването. Разговаряха, но тя тогава не знаеше добре френски език, но той се опитваше да говори на български език, за да може да се разбират. Доколкото знам Н. до 2018 г. си общуваше с майка си и баща си, както и с братовчедите, поддържаше връзка и с въпросното лице, което ни запозна. Този човек му е един вид настойник, така да се каже тук в Б., също е тунизиец. Н. ми е казал, че го приема като баща... Не ми е правило впечатление Н. да е бил ревностен мюсюлманин. Той пиеше биричка, което е строго забранено в исляма, и пушеше цигари..."

Според показанията на свидетеля Я., които съдът следва да кредитира при условията на чл. 172 ГПК, същата познава Н. М. от 15-16 години. „Тогавя бяхме доста по-млади 27-28 години, запознахме се чрез общи познати, имахме взаимни симпатии и не след дълго заживяхме заедно. Живяхме заедно 4-5 месеца. След това забременях и през 2010 г. се роди дъщеря ни. Не сме живели заедно, но се виждахме заради детето. Той се грижеше за детето. Изпращаше я на детска градина всяка сутрин, купуваше ѝ дрешки и храна, помагал е финансово. Бих могла да кажа, че се грижеше за детето. Общувал е с хора от неговия произход и религия, но тук искам да отворя скоба, че ние като общество сме доста консервативни. Н. е попадал в ситуации на дискриминация към него, това го има и сега... Моите впечатления са все пак, че е бил в среда, която не го приема, ... и не бих могла да кажа, че е той е демонстрирал агресия. Н. общуваше с хора от неговия произход. Познавам ограничен брой от тях, 1-2 за други не мога да кажа. Той е със съвсем нормални убеждения, не бих казала, че отиват към екстремно значение прояви...

Н....е просто нормален човек със своите положителни и отрицателни страни, като цяло всичко в рамките на стандартното и разумното. Бих могла да кажа, че той проявява емпатия към хората... Всеки се учи в крачка да бъде баща и родител. До момента Н. и дъщеря ни се чуват всеки ден. Той се интересува от нея, пита я как е минал деня, интересува се от оценките ѝ, казва ѝ че я обича. Дватама си общуват на френски език, а аз с него на английски език...

Н. учеше български език, но предпочитахме, тъй като беше по-лесно и за двамата ни, да общуваме на английски език. Поводът да преустановим нашето общо съжителство е свързан с мои лични страхове и несигурности ... Той имаше брак с друга жена, за който знам. Искаше да го разтрогне

отдавна и доколкото знам, това че физически той не е тук, опцията беше да направи консултации с адвокат и въпросната жена да депозира молба за развод, но тя не го направи. Той трябва да е тук... За периода до 2018 г. не ми е правило впечатление, че неговите действия са представлявали опасност за обществото. Ние сме се виждали в съботата заради детето и тогава са ни били други темите... Относно отношението на Н. към Б. е факт, че той иска да се върне тук и води дела, за да се върне. Мотивът му е дъщеря му, в крайна сметка присъствието на бащата е една опора за нея. Н. е казвал, че иска дъщеря си да се развива във Франция... Чувала съм за един негов колега, който е приел исляма, но нямам факти. Моят коментар, е че въпросният негов бивш колега, който се казва Л., не е под 18 години, бил е пълнолетен, и ми се струва нелепо голям човек бъде склонен. Колеги са мисля, че от 2010 г. – 2011 г., но не съм много сигурна. Не познавам Л. и доколкото знам е сменил религията си, но това е негово решение и неговите убеждения. Факт е, че аз съм християнка, както и дъщеря си. Това е въпрос на избор и не мисля, че някой може да склони друг. Промяната на името на дъщеря си е свързано с негово желание, не ме накарал насилствено. Отчитам го като моя грешка, но това за тях е важно, но в никакъв случай не е екстремистка проява. Традиционното име в Т. е М., а М. има други корени, но беше близо до М.... Н. и дъщеря си комуникираха, когато тя беше в най-ранна детска възраст чрез мен, аз превеждах. Сега общуват изцяло на френски, тя учи от малка френски език, от 5 годишна. Дватамата в момента имат напълно пълноценно общуване... Дъщеря си беше на 8 години, когато издадоха процесната заповед, а именно през 2018 г. От тогава и до момента общуват всеки ден... Смяната на името на дъщеря си е свързано с това, че за тях е важно. Това се случва и на децата, които се раждат там. Просто не толкова религия, а култура... Когато сме общували с Н. съм чувала неща за неговата религия, но не са били директиви, говорил е чисто информативно за това. Аз съм християнка, както казах. На ежедневието на моята дъщеря религията на Н. не се отразява по никакъв начин, а на неговото ежедневие към 2018 г. по никакъв начин не се е отразило по начин да застрашава хората около него... За периода 2010 г.-2018 г. Н. идваше всеки ден да изпращаме детето на градина и след това на училище... Имаше моменти, в които Н. е гледал детето самостоятелно, но бих казала по-рядко. Играли са на площадки, ходеха до техният любим магазин „Д.“. Купуваше й дрехи и храна... Дъщеря си винаги е живяла при мен, полагам грижи за нея и възпитанието й...

Когато живеехме съвместно с Н. не ми е правило впечатление да осъществява някакви религиозни ритуали, не съм го виждала да се моли, докато сме били заедно. Спазвал е Р. и тогава той постеше, но не ме е казал и аз да го правя. Относно нашите празници, празнували сме в къщи, но ние сме живели много малко и нямам особени впечатления. Познавам 2-3 човека по-близо, които са неговите приятели, но за други не мога да кажа. Единият човек го беше поканил тук, беше му ментор, но не знам с какво се занимава. Те общуваха до 2018 г. и му е бил най-близкият човек. Този човек е мюсюлманин, познават се с неговото семейство отдавна, казва се А.. Чувала съм, но ще спекулирам, защото не знам с какво се занимава, имал е преводаческа агенция, бил е инженер, но тук какво прави не знам. Виждала съм го, но не съм с прекрасни впечатления от него, избягвала съм срещи с него.“

Въз основа на така изложеното и приетото от фактическа страна, съдът формира следните правни изводи относно законосъобразността на оспорвания акт:

Съгласно [чл. 168, ал. 1 от АПК](#) съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по [чл. 146 АПК](#), а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са

административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

По допустимостта на жалбата съдът се произнесе. Разгледана по същество – жалбата е основателна, но по следните съображения.

Съгласно чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ принудителните административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция "Национална сигурност", директорите на главните дирекции "Национална полиция", "Гранична полиция" и "Борба с организираната престъпност", директорите на Столичната и областните дирекции, директора на дирекция "Миграция", директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица.

Изрично е посочено, че фактическите основания за налагането на конкретната принудителна административна мярка, в случай че съдържат класифицирана информация, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните длъжностни лица по реда на ЗЗКИ.

Съгласно чл. 46, ал. 3 ЗЧРБ в заповедите по ал. 2 не се посочват фактическите основания за налагане на принудителната административна мярка.

Съгласно чл. 42з, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз, се налага, когато са налице основанията по [чл. 10, ал. 1](#). Конкретно в посоченото в процесната заповед основание по чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност.

Съгласно чл. 46, ал. 2, т. 1 ЗЧРБ заповедите за отнемане на правото на пребиваване в Република Б. на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 1 и 1а ЗЧРБ подлежат на обжалване пред съответния административен съд по реда на АПК, като решението на съда е окончателно.

При служебната проверка по [чл. 168, ал. 1](#) вр. чл. 146, т. 1 АПК съдът установи, че процесната заповед за забрана за влизане в Република Б. е издаден от компетентен административен орган, посочен изрично в законовата разпоредба на чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ – председателят на Държавна агенция „Национална сигурност“. По силата на [§. 1, т. 1 ДР на АПК](#) „административен орган“ е органът, който принадлежи към системата на изпълнителната власт, както и всеки носител на административни правомощия, овластен въз основа на закон. Така уредената легална дефиниция определя компетентността на органа като съвкупност от предоставени му със закон административни правомощия, нормативно призната способност да издаде определен административен акт за определени случаи, на определена територия и за даден период. Съдът приема, че оспорената заповед е издадена от предметно, времево и териториално компетентен орган, по арг. и от чл. 41, ал. 2 ЗДАНС.

Относно спазването на изискванията за форма на оспорения акт и предвид горепосоченото, настоящият състав намира, че процесният акт е съставен в писмена форма, съобразно [чл. 59, ал. 2 АПК](#), като съдържа наименование на органа, който го издава, адресат на акта, който е ясно и точно идентифициран, съдържа разпоредителна част, с която се определят правата и задълженията на адресата на акта, пред кой орган и в какъв срок актът може да се обжалва, както и дата на издаване и подпис на лицето, издало акта, с означаване на длъжността му. В изпълнение на [чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 АПК](#) ясно и точно са посочени правните основания за издаването на акта като част от мотивите.

Неоснователни са в тази връзка оплакванията за липса на мотиви на акта, поради непосочване на фактическите и правните основания за издаването. Цитираното в заповедта основание по [чл. 42з, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ](#) препраща към други норми на [същия закон](#), поради което посочването на

конкретно основание по [чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ](#), а именно това по [чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ](#), удовлетворява изискванията за мотивиране. Засегнатото лице е наясно с правното основание за отказ по [чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ](#), а именно с действията си чуждият гражданин е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за него има данни, че действа против националната сигурност.

Също, въз основа на Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ОСГТК на ВС, мотивите на акта следва да се считат за пълни с посоченото в заповедта предложение № Т-6-684/01.02.2018 г. по описа на ДАНС с оглед направеното в заповедта позоваване на него. Наред с това както се посочи специалният закон в чл. 44, ал. 1, изр. второ и чл. 46, ал. 3 ЗЧРБ изрично урежда, че в заповеди като процесната не се посочват фактическите основания за налагането на ПАМ и като към момента на издаването на заповедта информацията, послужила за налагането на ПАМ, е такава по реда на ЗЗКИ.

Противно на твърденията в жалбата, не се установява противоречие между посочените в оспорената заповед правни основания от една страна и от друга – между посочените правни и фактически основания. По изложените съображения съдът приема, че съдържанието на оспорената заповед съответства на изискванията на [чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК](#), поради което не е налице отменително основание по [чл. 146, т. 2 от АПК](#) и съдът не установява нарушения във формата на акта.

На следващо място, при проверка по спазване на административнопроизводствените правила, настоящият състав приема, че при издаването на заповедта не са допуснати съществени процесуални нарушения, която да обуславят порок за нейната отмяна по чл. 146, т. 3 АПК. От приложените доказателства се установява, че е спазена процедурата по издаването, вкл. по чл. 33 ЗЗКИ и чл. 114 ППЗЗКИ, поради което спорът по делото се определя като материалноправен – а именно по приложението на чл. 10, ал. 1, т. 1 вр. чл. 42з, ал., т. 1 ЗЧРБ.

Не могат да бъдат споделени отправените в тази връзка оплаквания за нарушено право на защита. Представените към оспорения акт предложения и справка, макар и сочени като извадка, са съставени по реда на чл. 25 ЗЗКИ като информация представляваща държавна тайна - информацията, определена в списъка по приложение № 1, нерегламентиранят достъп до която би създал опасност за или би увредил интересите на Република Б., свързани с националната сигурност, отбраната, външната политика или защитата на конституционно установения ред, конкретно по Раздел втори - информация, свързана с външната политика и вътрешната сигурност на страната. Жалбоподателят, чрез упълномощените адвокати, е имал възможност да се запознае с всички материални по делото, което е и заявил като сторено, и на което има право при спазен принцип „необходимост да се знае“ съобразно реда и правата по чл. 39, ал. 3, т. 3 вр. чл. 3 ЗЗКИ. Напълно необосновани и несъстоятелни са оплакванията, почиващи на соченото уточнение от ответника, че вътрешните документи по издаването на оспорената заповед са „извадка“, независимо дали тези вътрешни документи са извадка по отношение на начина на събиране на информация или в същите се съдържа обем информация, която е неотнормима към предмета на спора. В случая с оглед характера на информацията, редът и начинът, по който е събрана, съответно тактическите способности и оперативните методи на ДАНС остават извън обсега на доказването и не накърняват пълноценното упражняване на правото на защита на оспорвания, както и възможността на съда да направи преценка на правомерността на оспорения административен акт.

Единствено за изчерпателност на мотивите в тази част следва да се посочи, че съгласно чл. 35а ЗДАНС агенцията може да откаже предоставяне на информация за свои служители на прикритие и за лица, които ѝ сътрудничат или са ѝ сътрудничали, за да се гарантира защитата на интересите,

способите и средствата за придобиване на информация. В тази връзка и чл. 36, ал. 7 ЗДАНС - органите на агенцията отказват изцяло или частично предоставянето на данни, когато от това би възникнала опасност за националната сигурност, за опазването на информацията, класифицирана като държавна или служебна тайна, за разкриването на източниците на информацията или негласните методи и средства за нейното събиране или ако предоставянето на тези данни на лицето би накърнило изпълнението на законово определените задачи на органите на агенцията, както и чл. 11 от Наредба № I-7 от 13 юли 2009 г. за реда за достъп до информационните фондове на Държавна агенция "Национална сигурност". Налага се извод, че правото на достъп, в случая дори за предоставяне на такава информация по съдебно производство, се ограничава, когато това би застрашило националната сигурност, източниците на информация или негласните методи и средства за нейното събиране. С. анализ на ЗДАНС, впрочем дори и само на тези текстове, води логично до прилагането на правилата на ЗЗКИ, както е в процесния случай, и които правила са спазени досежно представянето на преписката в цялост, както е заявил изрично ответника, и достъп до материалите по нея в съответствие с процесуалните права и възможности на оспорващия. Източниците, методите и средствата за събиране на информация впрочем са неотнормирани към доказването на твърдените факти, предпоставили издаването на процесния акт. Съдът намира, че оспорената заповед № 3-332/01.02.2018 г. на председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“ е издадена при неправилно приложения на материалния закон, съответно правилното тълкуване и прилагане на материалния закон не се доказва и обоснова по делото.

По делото не се доказва основният довод на ответника, че Н. М. през 2014 г. е направил опит да се сдобие с взривни вещества – 25 броя тротилови пресовки. Това обстоятелство датира около четири години преди издаването на процесния акт през 2018 г., с който на чужденеца е забранено да влиза в Република Б. за срок от пет години, тъй като представлявал опасност за националната сигурност. Не се представиха данни за предприети оперативно-издирвателни мероприятия или следствени действия, въз основан на какви данни е преценката, че чужденецът е „проявил желание“, както защо открити у руския гражданин Д. К. взривни вещества тип пресовани тротилови шашки се свързват с Н. М.. Не се представят доказателства и не се сочат в Предложението и Справката данни жалбоподателят по време на престоя си в Б. да е нарушавал обществения ред.

Съобразно правомощията на ДАНС в съответната сфера на държавно управление, вкл. по [чл. 41, ал. 2 ЗДАНС](#), събраната от ДАНС информация има характер на официална по смисъла на [чл. 179, ал. 1 ГПК](#) – така приетите по делото касателно оспорената заповед Предложение Т-6-684/01.02.2018 г., Справка от № Т-6-228/11.01.2018 г. по опис на ДАНС, още с писмо рег. № RB 202001-001-03/Т-6-2618/2026 от 02.06.2026 г. на ДАНС. Същите обаче не са достатъчни да обосноват прилагането на процесната материална норма чл. 42з, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ съобразно възприетите стандарти за доказване и допустимост в практиката на ЕСПЧ и на Съда на Европейския съюз /СЕС/ в случаи като настоящия при спазване на правилото за ефект от последиците, конкретно по отношения на решенията на СЕС *ex tunc* и принципа *erga omnes*.

Съгласно чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ при налагане на принудителните административни мерки компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република Б., категориите уязвими лица, наличието на производства по [Закона за убежището и бежанците](#) или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето.

Действително към цитираното предложения за издаването на процесната заповед са изложени,

макар и кратки, мотиви в този смисъл. Според съда обаче, същите са необосновани предвид сочената в тях продължителност на пребиваване на чужденеца в Б. и налагането на ПАМ като намеса в личния живот, при значимост на обществения интерес в хипотеза на ЗЧРБ, което налагало неговия превес и допустимост на намеса държавните власти в лични живот. Бланкетно е посочено и че се спазва баланса между обществения интерес и правата на лицето, тъй като мярката отговаряла на принципа на пропорционалност и ефективност.

Съгласно легалното определение по §. 1, т. 1 ДР на ЗДАНС вр. чл. 2 от Закона за управление и функциониране на системата за защита на националната сигурност /ЗУФСЗНС/ „национална сигурност“ е динамично състояние на обществото и държавата, при което са защитени териториалната цялост, суверенитетът и конституционно установеният ред на страната, когато са гарантирани демократичното функциониране на институциите и основните права и свободи на гражданите, в резултат на което нацията запазва и увеличава своето благосъстояние и се развива, както и когато страната успешно защитава националните си интереси и реализира националните си приоритети. Визираната дефиниция налага преценка на баланса между личните интереси на индивида и правото му на личен и семеен живот, от една страна, и правата и свободите на другите членове на обществото, които са част от законоустановеното понятие за „национална сигурност“. Спазването на този баланс предполага съразмерност на мярката по смисъла на [чл. 6, ал. 2](#) и [сл. АПК](#) – намеса, която е най-щадяща за лицето, но едновременно - най-благоприятна за държавата и обществото. Израз на този принцип в специалния закон е разпоредбата на [чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ](#).

Относно позоваването на жалбоподателя и на ответника на практика на ЕСПЧ съдът намира доводите на двете страни за частично относими, съответно основателни, но приема за относимо и съществено следното по процесния спор:

Съгласно основното право по чл. 8, пар. 1 КЗПЧОС – всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот. Намесата на държавата в ползването на това право е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици и престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Член 8 налага на държавите – членки задължение „да зачитат“ широк кръг от недефинирани лични интереси. Защитеният от [чл. 8, пар. 1 КЗПЧОС](#) интерес „семеен живот“ изисква преценка дали партньорите живеят заедно, продължителността на връзката им, дали са показали привързаност един към друг, имайки деца или по какъвто и да е друг начин.

Жалбоподателят изрично се позовава на серия дела в ЕСПЧ срещу Б. относно депортиране по причини, свързани с националната сигурност, които изискват законността на мерките за депортиране да бъдат предмет на форма на състезателно производство, включващо ефективна проверка на причините за тези мерки и преглед на съответните доказателства. Съответно при това производство трябва да се спазва и да протече при определяне на баланс.

Процесното съдебно производство осигурява такава защита и преценка на баланс и пропорционалност. Основанието за намеса на държавата по смисъла на чл. 8, пар. 2 КЗПЧОС трябва да има своя нормативна база, която е предмет на реален, а не формален контрол за законосъобразност. Тази намеса трябва да е „необходима“, т. е. съответна на належащата обществена необходимост и пропорционална на преследваната легитимна цел. Изложеното налага преценка и намиране на справедлив баланс между противопоставимите насрещни интереси – интересите на индивида и защитата на националната сигурност като конституционно установен ред на страната, демократично функциониране на институциите и защита на основните права и свободи на гражданите. Съдът приема, че мерките, предприети от съображения, свързани с обществения ред или обществената сигурност, трябва да са в съответствие с принципа на

пропорционалността и да се основават изключително на личното поведение на лицето. Не могат да бъдат споделени мотиви, които са изолирани от конкретния случай и които се опират на съображения за обща превенция.

По делото *Üner v. the N.* /жалба № 46410/99/ с решение на Голямата камера на ЕСПЧ от 18 октомври 2006 г. са идентифицирани релевантни критерии, когато кандидатът е участвал в престъпна дейност: характерът и сериозността на престъплението, продължителността на престоя на кандидата в държавата, изминало време след извършеното престъпление и поведението на жалбоподателя през този период, гражданството на различните засегнати лица, семейно положение, продължителност на брака, дали съпругът/гата са знаели за престъплението, дали от брака има деца, сериозността на трудностите, с които съпругът ще се сблъска в чуждата държава, силата на социалните, културните и семейни връзки в приемащата държава и с държавата по местоназначение.

При този случай ЕСПЧ е обобщила критерии, които се прилагат при определянето дали намеса в семейния живот, под формата на експулсиране или съответно неиздаване на разрешение за пребиваване, е необходима в едно демократично общество, както следва: естеството и сериозността на нарушението, извършено от жалбоподателя; времето, изминало от извършване на престъплението и поведението на жалбоподателя по време на този период; продължителността на престоя на кандидата в страната, от която той или тя трябва да бъде експулиран или на територията, на която иска да се установи; националностите на различните заинтересовани лица; семейно положение на кандидата, като продължителност на брака и други фактори, изразяващи ефективността на семейния живот; дали съпругът е знаел за престъплението по времето, по време на съществуването на семейната връзка; дали има деца от брака, и ако е така, тяхната възраст; тежестта на трудностите, с които е вероятно ще се сблъска семейството в страната, където лицето ще бъде изведено; най-добър интерес и благосъстоянието на децата, по-специално сериозността на трудностите, които всички деца на заявителя има вероятност да срещнат в страната, в която лицето ще бъде изведено; стабилността на социалните, културни и семейни връзки с приемащата страна и със страната по местоназначение.

Според съда, предоставените от ДАНС материали по преписката, декласифицирани и класифицирани, и събраните в хода на делото доказателства съдържат конкретни, свързани изцяло с личното поведение на жалбоподателя данни. Това е така, тъй като е налице информация за жалбоподателя, назовани са имена на конкретни трети лица, вкл. местоживеее и адрес, описани са конкретни връзки между тях и жалбоподателя, както и начина им на живот. Следва да се отбележи, че от събраните по делото гласни доказателства се потвърдиха повечето фактически констатациите в предхождащите заповедта вътрешни документи, вкл. за дългогодишното му познанството с г-н А. Б. А. Х. /името е по данни от жалбоподателя/, продължителността на престоя в Б., образоването, работата и отношенията с двете български гражданки, раждането на детето, смяната на неговото име и припознаване. Не се потвърдиха данните относно поведението на г-н М. за саморадикализация и самоизолация, че не е общувал и че не се е грижил за дъщеря си /тогава малолетна/, както и за желанието за снабдяване с взривни вещества.

Следва да се отбележи, че дори изнесената в предложението и справката на ДАНС информация да осъществява фактически състави на престъпления по Наказателния кодекс, по делото не е спорно, че жалбоподателят не само не е осъждан, но и срещу него няма повдигнато обвинение в престъпление, нито каквито и да било данни за нарушения на обществения ред. Според съда, тъкмо тези факти са релевантни във връзка с горепосочения критерий „естеството и сериозността на нарушението, извършено от жалбоподателя“. Не е без значение в тази връзка и фактът, че жалбоподателят, роден 1981 г. е пребивавал легално в Б. повече от 10 години до 2018 г. и е имал

малолетно дете, т. е. един продължителен период от време, заемащ съществена част от съзнателния му живот, в който период компетентните органи на страната не са установили и доказали извършени от него нарушения или престъпления. Напротив, за този период същият е учил и започнал работа. От друга страна в извадката от Предложение Т-6-684/01.02.2018 г. по описа на ДАНС не са посочени и конкретизирани фактологически и времево данните за твърдяното желание да се сдобие с взривни вещества – 25 броя тротилови пресовки. Според съда това обстоятелство е релевантно, доколкото не следва една по-лека мярка като ПАМ по ЗЧРБ, каквато е забраната за влизане в страната ни, да замества наказание за тежко нарушение на обществения ред, респ. да накърнява презумпцията за невинност при липса на влязла в сила осъдителна присъда за престъпление. Като все в този ред на мисли остава и фактът за твърдението, че през 2014 г. за чужденеца било установено да иска да се сдобие с тротилови пресовки, а едва в началото на 2018 г. е издадена процесната заповед, алтерн. до тогава не е наложена друга ПАМ или издаден друг акт по ЗЧРБ. Тъкмо това обстоятелство попада и във възприетия критериите по практиката на ЕСПЧ относно естеството и сериозността на нарушението, извършено от жалбоподателя; времето, изминало от извършването му, и поведението на жалбоподателя по време на този период

Идентични критерии съдът следва да прецени и по силата на националната разпоредба на [чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ](#), която определя следните относими към случая на Н. М. обстоятелства - продължителността на легално пребиваване на чужденеца на територията на Република Б., считано от 2006 г., семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. Тези критерии отново са в полза на тунизийския гражданин – продължителността на легалното му пребиваване в страната ни, семейното му положение, както и наличието на социални и семейни връзки с Б..

Безспорно, изнесените в извадките от Предложение Т-6-684/01.02.2018 г., Справка от № Т-6-228/11.01.2018 г. по опис на ДАНС и с писмо рег. № RB 202001-001-03/Т-6-2618/2026 от 02.06.2026 г. на ДАНС факти относно желанието за снабдяване с взривни вещества, с характер на официална информация, навеждат на подготовка за престъпна дейност /сега чл. 114в, ал. 5 НК, преди и сега чл. 339, ал. 5 НК/. Липсата на конкретни данни и други доказателства обаче, а само твърдението, както и обективният факт, че лицето не е осъждано в страната ни, разколебават тежестта на изнесената информация. В неин противовес са посочените по-горе лични обстоятелства относно Н. М., които са със значителна тежест – продължителното му легално пребиваване в Б., образование и работа, макар да не се доказва да ползва разговорно български език, създадените лични отношения и раждането на дъщеря, която припознава, липсата на нарушения на обществения ред и повдигнати обвинения в престъпление.

По изложените съображения съдът намира, че при издаване на оспорената заповед административният орган е направил неправилна преценка за баланса между личните интереси на чуждия гражданин от едно страна и от друга – обществения интерес по охрана на националната сигурност. При прилагане на критериите по делото *Üner v. the N.* съдът приема, че с наложената мярка се засягат в непропорционална степен значими защитими интереси на засегнатото лице, вкл. свързани с негови основни права по [чл. 8](#) КЗПЧОС.

В светлината на обобщените от ЕСПЧ принципни постановки настоящият съдебен състав приема, че е длъжен да провери дали жалбоподателят действително представлява опасност за националната сигурност, като провери дали разглежданата заповед за забрана за влизане в Република Б. по чл. 42з, ал. 1, т. 1 вр. по [чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ](#) е обосновано от представените доказателства – в случая единствено твърдените факти в извадките от Предложението и Справката. Предвид развитите вече мотиви от съда по отношение на съдържанието на тези

вътрешни документи, както и фактът, че лицето не е осъждано в Б. /без изискването да е императивно, но същото се съобразява единствено предвид продължителното пребиваване на чужденеца в Б./, се налага извод, че не съставляват убедително доказателство по смисъла на [чл. 170, ал. 1 АПК](#) за личното поведение на М. да представлява действителна, сериозна и настояща заплаха за националната сигурност на Б., съответно така наложената ПАМ за забрана за влизане в Република Б. е в нарушение на основни права по [чл. 8, ал. 1 КЗПЧОС](#) – при неправилно приложение на критериите за преценка на баланса между личния и обществен интерес /в този см. решение по дело № 6320/2020 г. на ВАС, Четвърто отделение/.

Същото убеждение съдът формира и по отношение на спазването на принципа за съразмерност по [чл. 6 АПК](#) – органите упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо. Съгласно [чл. 6, ал. 2 АПК](#) административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона – [чл. 6, ал. 3 АПК](#). Административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел – [чл. 6, ал. 5 АПК](#). При преценка на баланса между изложените в решението лични обстоятелства относно чуждия гражданин и липсата на убедителни доказателства, че поведението му представлява действителна, сериозна и настояща заплаха за националната сигурност на Б., съдът приема, че наложената ПАМ е несъразмерна и прекомерна спрямо личното поведение на чуждия гражданин, като постановена в нарушение на основно негово право по [чл. 8 ЕКПЧ](#) – отменително основание по [чл. 146, т. 4 АПК](#).

В продължение,

Според тълкуването, дадено в т.1 от решение от 22 септември 2022г. на СЕС по дело С-159/21 не се допуска национална правна уредба, съгласно която когато решение за отхвърляне на молба за международна закрила или за отнемане на такава закрила се основава на информация, разкриването на която би било в разрез с националната сигурност на съответната държава членка, заинтересованото лице или неговият съветник може да получи достъп до тази информация само след съответно разрешение, на последните лица не може да се съобщи и същественото съдържание на мотивите за такива решения, и във всеки случай те нямат възможност да използват в административното или в съдебното производство информацията, до която евентуално им е предоставен достъп.

Макар заключението да е дадено във вр. с тълкуването на Директива 2013/32/ЕС, отм. от 12.06.2026 г. с Регламент 2024/1348 ЕС, в практиката на ВАС се възприемат заключенията му като общовалиден принцип и се прилага по аналогия спрямо принудителните административни мерки по ЗЧРБ - като отнемане на право на пребиваване, експулсиране, забрани, откази за визи и пр. въз основа на становища на ДАНС /така решение по адм. д. № 2664/2023 г., по ад. д. № 6070/2025 г. адм. д. № 11592/2025 г. всички на ВАС, Четвърто отделение/, споделимо и въз основа на решение от 9 март 1978 по дело C-106/77 Simmenthal, ECLI:EU:C:1978:49.

Същото се отнася и по отношение на дадено тълкуване в т.2 от решение от 22 септември 2022г. на СЕС по дело С-159/21 – не се допуска национална правна уредба, съгласно която, когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за тази сигурност, решаващият орган е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнема предоставената по-рано международна закрила на същото лице, като се основава на споменатото становище.

В този смисъл още е решение на СЕС от 25 април 2024 г. по съединени дела С-420/22 и С-528/22, с което в т. 3 е дадено тълкуване, че член 20 ДФЕС във връзка с член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, която задължава националните органи да **отнемат** или да откажат да издадат, **по съображение за национална сигурност**, разрешение за пребиваване на **гражданин на трета страна**, който би могъл да има производно право на пребиваване по силата на този член, **като просто се позоват на немотивирано обвързващо становище от орган със специализирани функции, свързани с националната сигурност, без стриктно да проверят всички индивидуални обстоятелства и пропорционалността на това решение за отнемане или за отказ.**

И още, съгласно т. 4 на решение на СЕС от 25 април 2024 г. по съединени дела С-420/22 и С-528/22 - общият принцип на добра администрация и член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз във връзка с член 20 ДФЕС трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която, когато решението **за отнемане** или отказ да се издаде разрешение за пребиваване, взето по отношение на **гражданин на трета страна**, който би могъл да има производно право на пребиваване по силата на този член 20, **се основава на информация, чието разкриване би застрашило националната сигурност на съответната държава членка**, този гражданин на трета страна или неговият представител може да получи достъп до тази информация единствено след нарочно разрешение, не може да се запознае дори само по същество с мотивите на такова решение и при всяко положение няма право да използва за целите на административното или съдебното производство информацията, до която евентуално е имал достъп.

Този подход корелира на разбирането, което се възприема и от настоящия състав, а именно че не се допуска национална правна уредба или административна практика, при която решаващият орган – ДАНС, МВР и др., автоматично и системно налага ПАМ или да отказва права на чужденец, основавайки се единствено на немотивирано становище на специализиран орган /ДАНС/, че лицето е заплахата за националната сигурност /забрана за сляпо доверяване на службите/; че е налице задължение за самостоятелна оценка, а именно органът по ЗЧРБ е длъжен да извърши самостоятелна и обективна преценка на всички факти и индивидуалното поведение на чужденеца, вместо механично да възпроизвежда заключенията за „заплаха“; че следва да се съблюдава правото на защита и достъп до доказателства, а именно, когато актът се основава на класифицирана информация, на чужденеца или неговия адвокат трябва да се осигури съществената част от мотивите, за да може той ефективно да оспори мярката по съдебен ред.

Въз основа на горното съдът приема, че процесната заповед № 3-332/01.02.2018 г. на председателя на Държавна агенция "Национална сигурност" е издадена в нарушение на изискването органът сам да обоснове действителна, сериозна и настояща заплахата въз основа на достъпни за защитата съществени мотиви, чл. 170 АПК и чл. 8 КЗПЧОС, поради което съдът намира оспорения акт за постановен при неправилно приложение на материалния закон съгласно [чл. 146, т. 4 АПК](#), като такъв се явява незаконосъобразен и следва да бъде отменен.

При този изход на делото и на основание чл. 143, ал. 1 АПК следва да бъде разгледано направеното искане на жалбоподателя за присъждане на съдебните разноски по делото, заявени в размер 3000 евро /5867,50 лв./ и представляващи заплатено адвокатско възнаграждение с ДДС по Анекс № 1 от 22.12.2025 г. към Договор за правна защита и съдействие № 9986/26.11.2025 г., като за същите е представен надлежен списък с приложени доказателства за извършените плащания по основание и размер. Ответникът е отправил своевременно възражение за прекомерност, което съдът намира за неоснователно с оглед фактическата и правна сложност на делото и обема на

осъщественото процесуално представителство на жалбоподателя от ангажирания защитник в съдебното производство, по което го представлява в четири съдебни заседания, отправени са доказателствени искания, изпълнението на указания на съда в хода на делото и е представена писмена защита по същество, поради което същото следва да бъде оставено без уважение като по арг. от §1, т. 6 ДР на АПК разноските следва да бъдат поети от юридическото лице в структурата, на което е административният орган.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и 2 АПК, Административен съд София - град, I отделение, 4 - ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед № 3-332/01.02.2018 г. на председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“.

ОСЪЖДА Държавна агенция „Национална сигурност“ да заплати на М. Н. М., ЕГН [ЕГН], гражданин на Т., [дата на раждане] , с паспорт № I753704, сума в размер **3000 /три хиляди/ евро**, представляващи разноски по делото за адвокатско възнаграждение.

Решението на съда е окончателно, осн. по чл. 46, ал. 2, т. 2 и изр. последно ЗЧРБ.

СЪДИЯ: